

statistiske Oplysninger om, hvor Meget Postvæsenet foruden den rene Indtægt, den maatte afgive til Statskassen, endvidere yder Staten i Form af fri Befordring; thi det er med tilstrækkelig Nøjagtighed beregnet. En Sammenligning med England, hvor det modsatte Forhold skal finde Sted — jeg siger, skal finde Sted, thi det er saa vanskeligt at trænge ind i de engelske Forhold, at det ikke er let for Fremmede nøjagtigt at betegne, hvorledes de egentlig ere —, at nemlig alle Embedsbrevverlinger betales, afgiver ingen tilstrækkelig Analogie mod Regjeringens Forslag; thi et hvert Land maa følge sine egne Vedtægter og tage sine egne Forhold i Betragtning. Og hvad enten det nu er rigtigt eller ikke, at her finder en overordentlig Correspondence Sted, som England ikke kjender Mage til, frem og tilbage imellem de locale Autoriteter og Centralbestyrelsen i Hovedstaden, saa er det vist, at en saadan Forretningsform nu engang finder Sted her, og det lader sig ikke gjøre, for at fyldestgjøre et Princip, som vistnok kunde være behageligt for Postvæsenet, at stille det hele Forretningsforhold paa Hovedet, og see sig udsat for megen Lidskilde og Standsning i Forretningerne, som vil være aldeles utilraadeligt. Paa den anden Side opstiller allerede Loven af 11te Marts forrige Aar den Grundsætning, at den Correspondence, som egentlig kun angaaer Private eller Saadanne, der kunne sættes i Klasse med dem, skal ikke betales af Staten. Forsaavidt altsaa disse 2 Modsetninger angaaer, forekommer det Regjeringen aldeles likvid, hvorledes man skal ordne dem. Det er derimod mindre likvid og er det, som har forvoldt størst Vanskelighed, hvorledes man skal forholde sig med Hensyn til Mellem=Correspondencen mellem de forskellige Autoriteter, der for hver Autoritets Bedkommende ere Embedsager, forsaavidt det er i Embedsmedfør, at denne Correspondence finder Sted, men som dog angaaer private Interesser; thi der vil det, saaledes som det temmelig klart vil fremgaae af Motiverne og Actstykkerne denne Sag angaaende, være umuligt at forfølge i det Enkelte, hvormegen Porto der kunde være affordret de Private, hvem Brevverlingen angaaer. Regjeringen er imidlertid kommen

til det samme Resultat som Forordningen af 1771, den sidste Gang, da denne Sag var under udførlig Drøftelse. Der har man nemlig ogsaa opstillet det Princip, som nu ligger til Grund for Loven af 11te Marts forrige Aar § 1, at der skulde være saa lidt Portofrihed som muligt, og denne Mellem=Correspondence maatte ifølge Forordningen af 1771 egentlig ansees udelukket fra Fricorrespondencen. Det viste sig imidlertid meget snart, at det var udførligt, og man har derfor allerede ved Pl. 12te Septbr. samme Aar maattet modificere det. Hvad der nu kan gjøres til at ordne dette Forhold og til at indskrænke de Misbrug, der maae erkjendes efterhaanden i Tidernes Løb at have indsnæget sig, vil findes i dette Lovforslag.

Angaaende de enkelte Paragrapher tør jeg tillade mig at henvise til de høstrykte Motiver. Jeg skal blot som Hovedsag tillade mig at fremhæve, at som Følge af den Tid, Sagens Behandling har været, vil man ikke see sig istand til at lade Loven træde i Kraft, om dette Forslag maatte blive til Lov, til 1ste April 1852, og det er derfor foreslaaet, at den bestaaende Portofrihed, som ifølge Loven af 11te Marts forrige Aar skulde ophøre fra 1ste April 1852, maatte forlanges til 1ste Juli, og at derefter denne Lovs Bestemmelser, om Forslaget maatte blive til Lov, skulde træde i Kraft fra den sidstnævnte Dag. Derimod er det foreslaaet angaaende Portonedsettelsen, at den skulde strax ophøre fra 1ste April, forsaavidt der ikke ved Love eller kongelige Resolutioner maatte være tilstaaet Nedsættelse for en vis bestemt Tid, som Tilfældet er med Banker og Creditforeningerne, der ved Loven af 1850 ere stillede paa lige Fod med Banken i saa Henseende. Med Hensyn til Forsendelses Frankering ere tværtimod Amts- eller andre Communer, saavel som andre saadanne Institutioner eller Stiftelser, der have særegne Indtægtskilder, hvoraf deres Udgifter ganske eller tildeels bestrides, stillede lige med Private; dette fremgaaer af § 2. Der er endvidere i § 2, cfr. § 4, opstillet den almindelige Grundsætning, at enhver Embedsmand, som ikke er bleven forsynet med et af Postvæsenet i Genhold til denne Lov anerkjendt Embedssegel, som har den Virk-